

ütled sa, et se Jummalu nuhtlusse sü on.
— Jummalu nuhtlusse on, innimeste
kark, suur weikse surreminne, suur poud,
liig wiim, rahhe, ussid orrasses, liig kurtin
surwifel aial, taewa mürristaminne, maa
wärriseminne, ja sesuggused asjad. —
Minna ollen nüüd küll ühhe kauni wahhe-
aia wodorat maal olnud: Kas wahhest sei
wahhe aial, nisuggusist Jummalu nuht-
lusse teie küllas on kuulda olnud?

Küllakubjas. Ei Jummalu tannatud
sest olle kuultud.

Josep. Kas weiste surreminne on
olnud?

Küllakubjas. Küllap sedda saggedas-
tegi on olnud?

Josep. Ma nään ommete, et teie kaun-
is karri wäljas läib. Kust teie need lo-
jused jälle saite?

Küllakubjas. Muist olleme kaskwa-
and, muist moisast sanud. Siiski on
monni-

monnikane tallomees weel, kel ep olle här-
ga egga lehma.

Josep. Agga kui teie isse joudjite kask-
watada, ja kui teile moisast lojusse anneti,
egga siis ommeti keik weiksed woiud jurnud
olla!

Küllakubjas. Jummalu hoia, egga
nad keik ei jurnud: monnel wahhest surri
üks ehk teine, monnel jäi ellama, kes õiget
hoolt lojusse eest piddas.

Josep. Kui se nenda on, siis ei woi
sedda mitte weikse-surremisjeks nimmetas-
da. Se on weikse-surreminne, kui surm-
risub paris nädaldas keiges ihhelkonna kar-
ja, et ei jä sorka ellusse: se on Jummalu
nuhtlus. Kui wahhest üks ehk teine lojus
surreb; siis on se üks luggu, mis keiges
mailmas leitakse. Pealegi kui kopsotõbbi
ühhe külla karja sattub, ja mondagi tallo-
meest pahaks teeb, siis ei olle se Jummalu
nuhtlus, waid innimesse holetusse ju. —